

הוא מכפר לו על כל חטאיו, ומתקנין לו
כמה כסאות לעולם הבא.

רבי יהודה היה הולך בדרך יחד עם רבי
אבא. שאל אותו, אמר, דבר אחד אני רוצה
לשאל; כיון שידע הקדוש ברוך הוא
שעתיד האדם לחטא לפניו ולגזר עליו
מיתה, מדוע בראו? שהרי התורה היתה
אלפים שנים עד שלא נברא העולם, וכתוב
בה בתורה, (במדבר ט) אדם פי ימות באהל.

(שםכו) איש פי ימות. וימת. ויחי פלוני וימת.
מה רצה הקדוש ברוך הוא לאדם בעולם
הזה, שאפלו אם ישתדל בתורה יומם
ולילה ימות, ואם לא ישתדל בתורה ימות,
הכל בדרך אחד, פרט לפרישות אותו
עולם, כמו שנאמר (קהלת ט) כטוב כחוטא.

אמר לו, דרכי רבונך וגזרות רבונך מה לך
לטרח בהם? מה שיש לך רשות לדעת
ולהסתפל - שאל, ומה שאין לך רשות
לדעת - כתוב (שםה) אל תתן את פיך לחטיא
את בשרך, שדרכי הקדוש ברוך הוא
וסתריו גנוזים עליונים, שהוא נסתר וגנוז
אין לנו לשאל. אמר לו, אם כך, הרי התורה
כלה נסתרת וגנוזה, שהרי היא שם קדוש
עליון, ומי שמתעסק בתורה כאלו התעסק
בשמו הקדוש, ואם כך אין לנו לשאל
ולהסתפל.

אמר לו, כל התורה נסתרת וגלויה, ושמו
הקדוש נסתר וגלוי, וכתוב (דברים כט)
הנסתרת לה' אלהינו והנגלת לנו ולבנינו.
הנגלת לנו, שיש לנו רשות לשאל ולעין
ולהסתפל בהם ולדעת בהם. אבל הנסתרת
לה' אלהינו, שלו הם, ולו נראים, שמי יכול
לדעת ולהתדבק בדעתו הנסתרת, וכל שפן
לשאל?

שמא קדישא עלאה הוי, ומאן דמתעסק באורייתא כאלו אתעסק בשמיה
קדישא, ואי הכי, לית לן לשאלא ולאסתפלא.

אמר ליה אורייתא כלא סתים וגלייא, ושמיה קדישא סתים וגלייא, וכתוב
(דברים כט) הנסתרות ליי' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו, הנגלות לנו,

דאית רשו לשאלא, ולעיינא ולאסתפלא בהו ולמנדע בהו. אבל הנסתרות
ליי' אלהינו, דיליה אינון, וליה אתחזיין, דמאן יכיל למנדע ולאסתפלא
דעתוי סתימא, ופל שפן למשאל.

הוא מכפר ליה על כל חובוי, ומתקנין
ליה כמה כורסיין לעלמא דאתי, (חסר).

רבי יהודה הוה אזיל בארחא בהדי רבי
אבא, שאל ליה, אמר מלה חד

בעינא לשאלא, כיון דינדע קדשא בריך
הוא דזמין בר נש למחטי קמיה,

ולמגזר עליה מיתה, אמאי ברא ליה.
דהא אורייתא הוה תרי אלפין שנין עד

לא איברי עלמא. וכתוב בה באורייתא,
(במדבר ט) אדם פי ימות באהל. (במדבר כז)

איש פי ימות. וימת. ויחי פלוני וימת.
מאי קבעי קדשא בריך הוא לבר נש

בהאי עלמא, דאפילו אי אשתדל
באורייתא יממא ולייליא ימות, ואי לא

אשתדל באורייתא ימות, פלא כחד
ארחא, בר פרישותא דההוא עלמא,

כמה דאת אמר (קהלת ט) כטוב כחוטא.
אמר ליה, אורחוי דמארך, וגזרי

דמארך, מה לך למטרח בהו.
מה דאית לך רשו למנדע ולאסתפלא

שאיל, ודלית לך רשו למנדע, כתיב
(קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את

בשרך, דאורחוי דקודשא בריך הוא
וסתריין, גניזין עלאין, דהוא סתים וגניז

לית לן לשאלא. אמר ליה, אי הכי, הא
אורייתא כלא סתים וגניז, דהא היא